

være forholdsvis nemt at regulere Betalingsspørgsmaalet ved faste Takster. Ved ensartede Attester vil Arbejdet være af væsentlig samme Omfang og ofte paa Forhaand være bestemt fastlagt, f. Eks. ved at der er autoriseret Blanketter med bestemte Spørgsmaal, der skal besvares i alle Tilfælde. De mindre Afgivelser, der kan fremkomme i Arbejdets Omfang i de enkelte Tilfælde, vil udlignes i det lange Løb.

Det synes endvidere rimeligt, at det offentlige griber regulerende ind paa dette Omraade. Det offentlige har tilført Lægerne en meget betydelig Praksis ved at tage dem i de sociale Opgavers Tjeneste. Som anført i Bemærkningerne til § 15 har Lovgivningen allerede i et vist Omfang anerkendt Rimeligheden af en Regulering, idet der i en Række Særlove er fastsat Takster for eller hjemlet Adgang til at fastsætte Takster for de i de paagældende Love omhandlede Lægeattester. Det maa imidlertid anses for rigtigt og hensigtsmæssigt at give en almindelig Bestemmelse om dette Forhold; man kan herved undgaa at optage ensartede Bestemmelser i en Række Love, ligesom en Bestemmelse af denne Art naturligt hører hjemme i en Lægelov.

Taksterne for de enkelte Attester foreslaas fastsat af »vedkommende Minister«, hvorved forstaaes paagældende Fagminister.

Naar der saaledes skabes Hjemmel for i alle Tilfælde at fastsætte Takster for de i Lovgivningen forudsatte Lægeattester, har man paa anden Side fundet det rimeligt at ophæve den i Lov Nr. 2 af 2. Januar 1871 § 8 fastsatte Takst for Læger for Foretagelse af Ligsyn og Udstedelse af Dødsattest, jfr. § 33, Stk. 1. Betalingen herfor, der er fastsat til 1 Rigsdaler eller, naar den skal udredes af visse ubemidlede, det halve, kan ikke mere anses for tidssvarende.

Foruden overfor det offentlige benyttes Lægeattester i vidt Omfang i private Retsforhold, og Lægens Arbejde vil ogsaa her ofte være af væsentlig samme Omfang i de enkelte Tilfælde, hvorfor Betingelserne for en Takstansættelse saaledes i og for sig vilde være til Stede; nævnes skal særlig Attester til Brug ved Opretelse af Livsforsikringskontrakter. Der foreligger imidlertid ikke her samme Trang til at fastsætte Takster som for Attester til offentlig Brug, og man anser den i § 15, Stk. 1, foreslaaede Rimelighedsregel indtil videre for tilstrækkelig,

forsaaavidt angaar Attester til Brug overfor private.

Til § 17.

I Henhold til § 6 i Lov Nr. 111 af 30. April 1909 staaar alle Læger under Sundhedsstyrelsen forsaaavidt angaar deres Forretninger og Pligter som saadanne. Sundhedsstyrelsen fører Tilsyn med, at de opfylder de dem ifølge de gældende Bestemmelser paahvilende Pligter og foretager de ved deres mulige Pligtovertrædelser foranledigede Skridt.

Man mener, at en hertil svarende Bestemmelse bør optages i Lægeloven, hvorhos man har anset det for rigtigt udtrykkeligt at fastslaa, at Sundhedsstyrelsen er berettiget til at afkræve Læger de for Tilsynets Gennemførelse fornødne Oplysninger.

Det er efter denne Bestemmelse en Selvfølge, at Lægerne maa underrette Tilsynsmyndighederne om, hvor de nedsætter sig og om Bopælsforandringer.

I Medfør af den Sundhedsstyrelsen hjemlede Tilsynsret vil den overfor Læger kunne udtale Misbilligelse og give Advarsler. Findes der Grundlag for at drage en Læge til Ansvar, maa Sundhedsstyrelsen foranledige, at der gennem den almindelige Paatalemyndighed ved Domstolene rejses Straffesag mod paagældende. Dog mener man, at Sundhedsstyrelsen disciplinært maa kunne paalægge Læger Bøde paa indtil 200 Kr. for Forsømmelse med Hensyn til at afgive Indberetninger og Anmeldelser, jfr. § 11, idet det maa anses for upraktisk, at Domstolene skal ulejliges med mindre Forseelser af denne Art, jfr. Stk. 2. Som nævnt i Bemærkningerne til § 11, kan Sundhedsstyrelsen allerede nu fremtvinge manglende Indberetninger ved Dagbøder, men som ligeledes der omtalt anses dette ikke for tilstrækkeligt.

Til § 18.

Ved § 6, Stk. 1, er det paalagt Læger i Udøvelsen af deres Gerning at udvise Omhu og Samvittighedsfuldhed med Hensyn til Behandlingen af syge, herunder ved økonomisk Ordination af Lægemidler, Benyttelse af Lægehjælp m. v.

Der er ikke foreslaaet nogen særlig Straffebestemmelse for Overtrædelser af denne Bestemmelse, idet mindre Forseelser af denne Art i Almindelighed ikke er egnet til retslig Forfølgning ved Domstolene. Derimod vil de kunne medføre, at Sund-